

[Arne Melchior]

Den 12. marts 1981 stillede jeg gennem arbejdsmarkedsudvalget et skriftligt spørgsmål om samme sag.

Pr. d.d. ses svar – ubegribeligt nok – endnu ikke at være indgået. Derfor dette spørgsmål.

Arne Melchior (CD):

Vi bekæmper ledigheden her i landet, og vi sætter alle med fuld ret og nødvendighed fokus på ledigheden blandt unge. På den baggrund er behandlingen af det spørgsmål, jeg her har stillet som onsdagsspørgsmål i dag, forbløffende. Det er ellers meget sjældent, jeg er heroppe og stiller spørgsmål om onsdagene; jeg forsøger at behandle sagerne direkte og udramatisk, når jeg kan, og det gjorde jeg altså også, da jeg i folketingets debat om ledigheden den 12. februar her fra talerstolen stillede det samme spørgsmål, som vi nu skal høre undervisningsministerens svar på; det var den 12. februar. Jeg forlangte selvfølgelig ikke svar den dag. Da der var gået en måned, uden at jeg havde fået svar, stillede jeg skriftligt gennem arbejdsmarkedsudvalget det samme spørgsmål den 12. marts, altså om ministeren kunne tænkes at nedsætte et udvalg til gennemgang og forenkling af lærlingeloven.

Jeg har indtil dags dato, altså godt 2 måneder efter dette skriftlige spørgsmål, ikke modtaget noget svar via arbejdsmarkedsudvalget. I arbejdsmarkedsudvalget kunne jeg jo kun stille spørgsmålet til arbejdsministeren. Jeg ved godt, at det er undervisningsministerens ressort, og jeg er frygtelig pinligt berørt af, at regeringen ikke så meget som har kunnet ofre en opringning eller en besked om, hvornår der kunne ventes et svar. Nu imødeser jeg det med på forhånd tak; da jeg er bange for, der ikke bliver noget at takke for bagefter, så vil jeg da på forhånd sige tak for, at jeg får et svar nu.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Siden debatten i folketinget om regeringens redegørelse om beskæftigelsessituationen fandt sted i februar, har der været ført en meget lang række drøftelser, bl.a. med arbejdsmarkedets parter, med Amtsrådsforeningen, med Kommunernes Landsforening, med Frederiksberg og Københavns kommuner om lære- og praktikpladsproblemet, og

under disse forhandlinger har der, som jeg nævnte det i besvarelsen til hr. Kjelgaard, været enighed om at tilstræbe en smidiggørelse af procedure og regler i forbindelse med godkendelse af virksomheder som oplæringssted og antagelse af lærlinge og EFG-elever samt at søge etableret den nødvendige bistand til elever og virksomheder i spørgsmålet om at etablere det, vi kalder kombinationspladser, altså lærepladser, der er fordelt på flere virksomheder.

På baggrund af den enighed, der blev opnået om at gennemføre disse foranstaltninger, påtænker jeg ikke for tiden at iværksætte en yderligere gennemgang af lærlingeloven, og et svar i overensstemmelse med det, jeg her har sagt, vil af arbejdsministeren blive givet til folketingets arbejdsmarkedsudvalg på det spørgsmål, som hr. Arne Melchior har stillet, og så vil jeg godt slutte med at beklage, at jeg har bragt hr. Arne Melchior i en situation, hvor han skal føle sig pinligt berørt. Jeg vil gerne give en undskyldning for, at svaret ikke har foreligget før, men som det måske kan fremgå af det, jeg har sagt her, så har det altså været ganske lange og ganske komplicerede drøftelser, der har været ført. Det har ikke været muligt at have svaret inden. Jeg erkender, at en telefonsamtale om, at det ville trække i langdrag med svaret, kunne jeg godt have præsteret, og det vil jeg gerne undskylde jeg ikke har gjort.

Arne Melchior (CD):

Min tak for svaret gælder jo ganske særligt dets allersidste del. Jeg vil gerne udtale min skuffelse over, at man ikke engang vil nedsætte et sådant udvalg, og jeg kan tilsige, at jeg skal blive ved med at kæmpe for det, til det dog sker.

Jeg vil gerne her nævne et par af de punkter, som efter min mening gør det nødvendigt. Det er jo således, at vi vil gerne have folk i lære, vi vil gerne have folk i praktikpladser, men vi gør ikke tilstrækkeligt for at lette det for de små og mindre arbejdsgivere at få de nødvendige blanketter udfyldt og de nødvendige procedurer gjort og for at gøre arbejdsprocessen let for virksomhederne, naturligvis uden – det understreger jeg – at skade lærlingenes interesser. Jeg kan give et par korte eksempler. Hvis man har en virksomhed med flere arbejdssteder, flere afdelinger